

Mary Ward a iubit întotdeauna lumina.

Poate că spunea asta despre ea însăși. Poate că este și un rezumat al autoarei care a scris „Viata englezească“. Este greu de spus cu siguranță.

Ea a iubit întotdeauna lumina.

Sentița este legată de arestarea lui Mary Ward de către comisarul Inchiziției. Acesta s-a oferit să o rețină sub acoperirea întunericului. Ea a refuzat pentru că nu avea nimic de ascuns. Cu cât era mai publică, cu atât mai bine. Ar fi o nedreptate față de nevinovăția ei să caute întunericul.

Ea a iubit întotdeauna lumina.

Aceasta nu se referă doar la strălucirea zilei datorită razelor soarelui.

Mary Ward folosește cuvântul lumină mai ales atunci când vorbește despre recunoașterea a ceea ce Dumnezeu dorea ca ea să facă.

Ea vorbește despre lumina prin care și-a dat seama că Dumnezeu nu o vrea în mănăstirea Sfânta Clara.

Ea vorbește despre lumina prin care și-a dat seama că necunoscutul avea să fie cea mai mare glorie a lui Dumnezeu.

Și a vorbit despre această lumină în ultimul său apel implorant către Papa Urban al VIII-lea, cu două luni înainte de arestarea sa:

Dumnezeu i-a dat lumină, scrie ea, printre altele, pentru a recunoaște și a înțelege acest nou mod de viață - și toate celelalte au decurs de aici,
dorința de a o alege și de a o iubi,
invitația plină de iubire de a lucra în ea,
și, în cele din urmă, certitudinea ei că acest mod de viață va dăinui în Biserica lui Dumnezeu până la sfârșitul lumii.

În lumina lui Dumnezeu, ea a recunoscut ceea ce era adevărat și ceea ce va dura.

În lumina lui Dumnezeu, ea a recunoscut ce trebuia să creadă și ce nu.

În lumina lui Dumnezeu, ea a recunoscut calea pe care trebuia să o urmeze.

În lumina lui Dumnezeu, ea a primit cunoașterea și înțelegerea corectă în toate ocaziile.

Lumina lui Dumnezeu, adevărul care vine de la Dumnezeu, trebuie căutat, iubit și practicat.

Iubiți adevărul, căutați cunoașterea nu de dragul cunoașterii, ci datorită scopului la care vă conduce; atunci veți fi fericiți și capabili să beneficiați de voi înșivă și de alții.

Atunci când oamenii din Roma i-au criticat simplitatea și franchețea cu care și-a susținut cauza în fața Papei și a cardinalilor, ea a respins orice noțiune de tactică sau duplicitate în legătură cu căile și afacerile lui Dumnezeu. Ea nu era naivă și era conștientă de influența adversarilor săi. Dar ea a respins ideea că o astfel de lucrare divină necesită ascundere sau disimulare, sau că orice altceva decât adevărul pur ar trebui să prevaleze între ea și Papă.

De aceea, ea a vrut să facă tot ceea ce a făcut în lumină și la lumină.

A făcut-o prin cunoașterea pe care a primit-o de la Dumnezeu, însoțită și ghidată de Dumnezeu.

Merită să ne gândim la acest lucru:

Cât curaj am să susținem adevărul?

Am încercat deja să-i cer lui Dumnezeu lumină în situații dificile?